

— Пухъ! пухъ! — дъхна съ ноздритѣ си
Комура.

Той пакъ взе да си преживя. Единъ косъ
кацна на гърба му, походи по него като по
канара, следъ туй взе да скубе съ човката си
отъ меката сплъстена козина, която волтъ
сега мѣнѣше и като насъбра доста, хврѣкна
къмъ гнѣздото си на керемидитѣ.